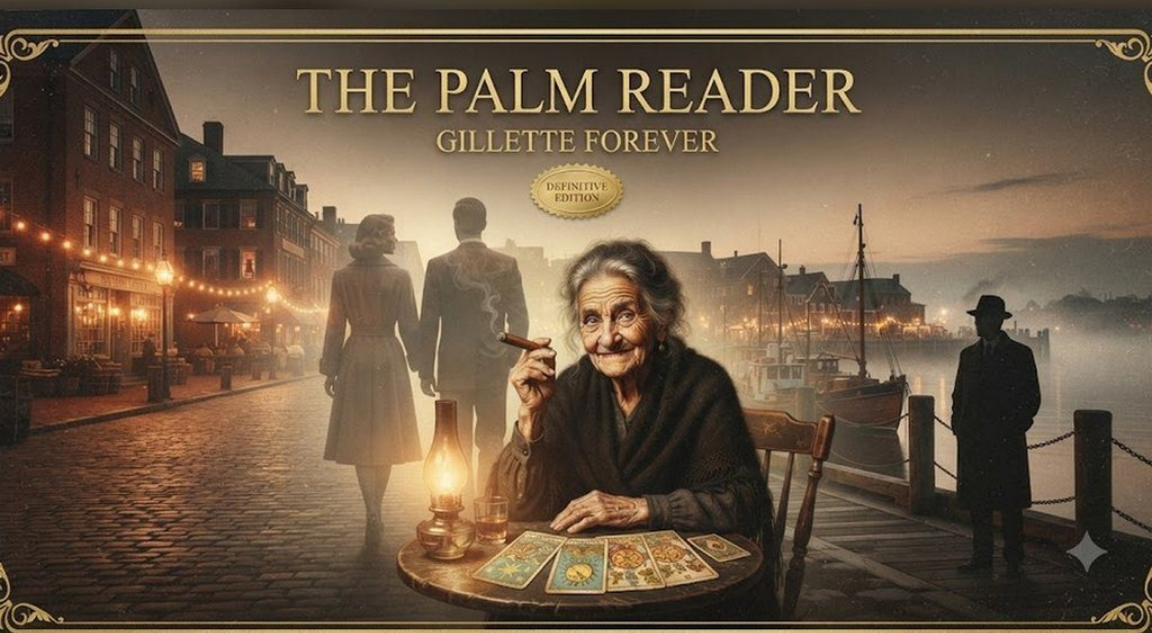

THE PALM READER

GILLETTE FOREVER

DEFINITIVE
EDITION

หมอดูลายมือแห่ง WALL STREET — ภาคต่อ

GILLETTE FROM WALL STREET · 10

การพบกับหมอดูลายมือชาวโปรตุเกสวัยเก้าสิบสองปีใน Boston เมื่อไม่กี่วันก่อน ได้ทั้งความประหลาดใจและความทรงจำอันรื่นรมย์ไว้ในความเงียบของผม พร้อมกับรอยยิ้มที่ไม่เอ่ยคำใดแต่คิดสิ่งเดียวกันเสมอ: แล้วต่อจากนี้จะเกิดอะไรขึ้นที่ผมยังไม่ได้คาดไว้ล่วงหน้า?

ศาสตร์ลึกลับ ภายในพิทาโกรัสและเรขาคณิตของเขา คือรากฐานทางวัฒนธรรมของผมตลอดสามสิบสามปีที่ผ่านมา เวทมนตร์ไม่ว่าขาวหรือดำผมไม่เคยพบจริง ๆ — ผมใช้มันอย่างประชิดประชัน เพื่อจุดประสงค์อันสูงส่ง เพียงในการอ่านดวงชะตาและราศีเท่านั้น การอ่านคอลัมน์เล็ก ๆ ในหนังสือพิมพ์ทุกเช้าไม่ต้องลงแรงอะไรเลย และผมเล็งประโยชน์ของมันไว้ที่สิ่งเดียว: พิชิตผู้หญิงสวยที่เป็นไปไม่ได้ ผู้หญิงที่บอกว่าไม่ได้รอผู้ชาย แต่กลับมองหาผู้ชายแบบผมอยู่เสมอ ไม่ขาดไม่เกิน

เย็นวันนั้นผมกลับไปโรงแรม บน Twelfth Street — แม้ว่ามันไม่ใช่ที่อยู่ในเมืองจริง ๆ หรือก มันก็แค่ผมเองที่นับจำนวนบิลออกจากร้านอาหารไปถึงที่ที่ผมนอน จะได้ไม่หลงทาง

มือคำเหมือนเดิมทุกครั้งมาหลายปี — ผมจะไม่มีวันเลิกกินลิงกวีนี้ลือสเตอร์ที่ร้าน MAIN แบบที่พูดภาษาอังกฤษ ขณะที่ของผมพูดภาษาแอฟริกันส์และไม่ได้ฟังรู้เรื่องเสมอไป เป็นส่วนผสมของภาษาชนเผ่าแอฟริกันกับภาษาดัตช์ เรื่องไหนไม่มีข้อสงสัย: หนึ่งแก้วต่อมือ เสมอ สีแดง ของอิตาลี — ลื่นไม่เรียกร้องอะไรอื่น แต่เมื่อกระเป๋าสเงินเป็นผู้กำหนดจังหวะ ก็ไม่มีทางอื่นนอกจากเลิกแล้วหันไปต้มน้ำก๊อก

ห้องของผมสวยงาม เต็มไปด้วยสิ่งอำนวยความสะดวกที่ปิดไว้ตลอด — สระว่ายน้ำ สนามกอล์ฟ ขาวนา ห้องนวด ผู้หญิงผมบลอนด์สองคน ผู้หญิงผิวดำสองคน และผู้หญิงผมแดงหนึ่งคน สวนฤดูหนาว ทั้งหมดถูกพับรวมไว้ในภาพวาดภาพเดียวที่แขวนอยู่ตรงทางเข้าเหมือนจิกซอว์

แล้วก็เตียงเดี่ยวหลังนั้น ที่พลิกตัวที่ไรสปริงก็กรีดร้อง แก้อัสนวมสีแดงเต็มไปด้วยรูโตะเล็ก ๆ หนึ่งตัว — หังหมดรวมอยู่ในราคา ไม่ก็ดอลลาร์ต่อคืน จ่ายก่อนเข้า

ห้องน้ำคือไฮไลต์ — ห้องน้ำแบบตะโกนจอล่งหน้าแห่งแรกที่แท้จริงในประวัติศาสตร์ คุณแค่ต้องตะโกน: ว่างใหม่? ถ้าไม่มีใครตอบภายในสิบวินาที มันก็เป็นของคุณ — ห้องเดียวในทางเดินรับใช้สี่สิบห้อง ใช้ได้ทั้งชายและหญิง เพื่อไม่ให้เกิดความไม่เท่าเทียม

ตอนนั้น 22.34 น. ผมเหนื่อย กำลังจะหลับ เมื่อได้ยินเสียงเคาะประตู ผมคิดว่ามีคนเคาะผิดห้องจึงไม่ลุก แล้วเสียงเคาะก็มาอีกครั้ง และตามนาฬิกาตอนนั้น 2.46 น. — เวลาเดินต่อไปไม่สนใจอะไร โดยไม่มีใครรู้ตัว

ผมลุกไปเปิดประตูและไม่พบใคร เมื่อหันกลับมาทางเตียง มีใครบางคนนั่งอยู่บนแก้อัสนวมสีแดงของผม Frega เขาพูด ในที่สุดฉันก็หาแกะเจอ

ภาพของเขาพรำมัว ไม่ใช่มนุษย์ เหมือนเงาสะทอน ผมพยายามหาว่ามันเป็นกลอุบายบางอย่างในโฮโลแกรมหรือเปล่า ผมไม่พบอะไรยืนยันเลย

มองหาไปก็ไม่มีประโยชน์ หรือพยายามคิดว่าฉันเป็นใคร — ฉันจะช่วยให้แกไม่ต้องลำบาก ฉันคือผีที่แกะเจอที่บ้านหมดดูแลมือ และฉันมาเพื่อรู้ตอนจบของเล่ม 15 ของมหากาพย์ Gillette เป็นการแลกเปลี่ยน ฉันจะให้ความลับสองข้อสำหรับ GILLETTENARRATIVE ของแก

ถ้าผมเล่าเรื่องนี้ให้ใครฟัง พวกเขาคงส่งผมเข้า Boston Hospital ทันที ผมจึงระวังไม่เคยเล่าให้ใครฟังเลยสักคน

ส่วนสุดท้ายของเล่ม 15 คือ:

ผู้หญิงชาวคิวบาสองคน แม่กับลูกสาว ยังสาวและสวย ต่างคน — ต่างเวลา ต่างวิธี — ได้กันพื้นที่ไว้เพื่ออยู่ตามลำพังกับผม เพื่อพูดคุย และต่างคนต่างออกมาด้วยหัวใจที่สั่นไหว ทั้งสองต้องการสิ่งเดียวกัน: แต่งงานกับผม

ผมไม่เคยสวมแหวนแต่งงานเลย เพราะความผิดปกติแต่กำเนิดที่นิ้วของผม ซึ่งได้รับการรับรองก่อนการแต่งงานของผมในปี 1993 — และภรรยาของผมก็ยอมรับข้อบกพร่องนี้ของผมด้วย เข้าวันหนึ่งผมออกจากคิวบา ผมขึ้นเครื่องบินเที่ยวแรกไปอิตาลีโดยไม่ได้จอง — ใครที่รู้จักที่แบบนั้นย่อมหนีออกกว่ายากแค่ไหน แต่ไม่มีวัน

นี่ก็ออกมาทำอะไรได้อย่างไร — โดยบอกผู้หญิงที่ละคน อย่างเป็นความลับที่สุด ว่าผมจะกลับมาเร็ว ๆ นี้ ว่าผมจะแต่งงานกับพวกเธอ

มันไม่เคยเกิดขึ้น

ผมคิดว่าวันหนึ่งพวกเธอจะลืมผมและคำสัญญาของผม แต่เปล่าเลย: พวกเธอตัดสินใจจ้าง Aifá ของศาสนาแอฟริกันแห่ง Orulá ให้เรียกความชั่วร้ายและสาปแช่งผมให้ตาย — แบบที่ไม่มีการคืนเงิน

และมันก็ได้ผล ผมถูกนำส่งห้องไอซียูอย่างเร่งด่วน ห้องโถงหน้าประตูความตาย หลังจากพบว่าระดับฮีโมโกลบินต่ำกว่าห้าเปอร์เซ็นต์ มีน้ำในปอด หายใจลำบาก — และรายงานให้เวลาผมมีชีวิตอยู่สามสิบหกชั่วโมง อย่างมากที่สุด

บริษัทรับจัดงานศพก็มาถึงด้วย และวางโลงศพไว้ข้างเตียง ผมมองดูทั้งหมด ผมไม่เหลือแรงจะดันลมหายใจออกมา ถึงตอนนั้นก็ยังไม่เคยคิดจะเขียนเลย

ทุกอย่างดูพร้อม ทุกอย่างดำเนินไปตามพิธีกรรมของมนตร์ดำ เมื่อหลังจากสามสิบสามชั่วโมง ผมลุกจากเตียง ดึงสายทุกเส้นออก และเดินออกจากหอผู้ป่วยในชุดนอนเพื่อกลับบ้าน

ผมเดินเท้าห้ากิโลเมตร กดกริ่ง และภรรยาของผมก็เป็นลม ผมบอกเธอให้ทำ pasta e fagioli ผมหิว ยี่สิบนาทิตต่อมา Carabinieri ก็มากดกริ่ง โรงพยาบาลแจ้งพวกเขาไว้

พวกเขามาตามหาคนตาย และเมื่อผมบอกว่าคือผมเอง พวกเขาก็จับไขตัวเองแล้วก็ไป

ถึงเวลาต้องบอกแขกของผมว่านี่คือส่วนหนึ่งของตอนจบ และผมขอให้เขาไปเสียเพราะดีเกินไป เขายิ้ม: แก่ไม่อยากจะรู้หรือว่าฉันมีอะไรจะบอก?

ผมบอกว่าไม่ — เพราะความอยากรู้อยากเห็นเป็นเรื่องของผู้หญิง ผู้หญิงสามมันไว้เพื่อเอาชนะผู้หญิงคนอื่น และแม่ของผมบอกผมไว้เสมอเรื่องหนึ่ง: จงเป็นผู้ชายในความคิดของผู้หญิงต่อไป

Ferdinando